

gående uddannelser skal leve op til international standard. Det er derfor vigtigt, at vi kan dokumentere uddannelsernes kvalitet og relevans, så det bliver gennemskueligt bl.a. for danske og udenlandske studerende, hvad det er for en uddannelse, de søger ind på. Det er det, denne lov her kan sikre.

Akkreditering er en form for faglig vurdering, der i stigende grad bliver almindelig på internationalt plan. Modellen er blevet indført i en række europæiske lande, og det forventes, at man ved næste Bologna-procesmøde i London vil tiltræde etablering af et europæisk register, som dette akkrediteringsinstitut, vi behandler i dag, så skal leve op til.

Kl. 14.45

Alle nye uddannelser skal for fremtiden akkrediteres, inden de bliver godkendt, og de eksisterende uddannelser vil blive akkrediteret i et rullende system, så vi dermed sikrer systematisk kvalitetssikring af alle videregående uddannelser. De uddannelsessøgende får derved et godt redskab til at kunne gennemskue kvaliteten af en universitetsuddannelse, og uddannelsesinstitutionerne får et redskab til at kunne konkurrere om de bedste studerende, når de med akkrediteringen vil kunne dokumentere, at uddannelsernes kvalitet er på højeste internationale niveau og omfattet af en effektiv kvalitetssikring. Høringssvarene viser da også, at der bredt blandt de berørte parter er en positiv indstilling til det nye system.

Efter at have drøftet høringssvarene har vi i forligskredsen bag velfærdsaftalen ændret lovudkastet. Især er uafhængigheden blevet mere tydeligt præciseret i bemærkningerne til § 2, hvor der også bliver fastslået, at institutionens ledelse ansættes efter rådets indstilling.

Ministeren skal rådføre sig med relevante organisationer, før han udpeger rådets medlemmer, og ministeren skal alene konfirmere rådets indstilling. Det er dermed sikret, at Akkrediteringsinstitutionen reelt bliver uafhængig af Videnskabsministeriet.

Forslaget bygger så rent praktisk på en model, hvor Akkrediteringsinstitutionen skal have administrativt fællesskab med en anden institution under Videnskabsministeriet, og uafhængigheden understreges af, at den ikke er underlagt ministeriets instruktionsbeføjelser i faglige spørgsmål. Vi kender allerede modellen fra forskningsrådssystemerne, hvor rådernes sekretariat betjenes af uafhængige sekretariater, der

har administrativt fællesskab med et andet ministerium.

Hvis det i stedet skulle have været en selv-ejende institution, ville det have været nødvendigt at have en bestyrelse, der også skulle have kompetencer inden for ledelse og administration. Med den foreslåede model kan vi sammen-sætte rådet udelukkende efter faglige kvalifikationer og erfaringer med videregående uddannelser og forskning og arbejdsmarkedet.

Med det nye akkrediteringssystem opnår vi, at universiteterne får bedre muligheder for hurtigere og mere fleksibelt at udvikle og igangssette nye uddannelser, samtidig med at vi får sikret et armslængdeprincip, når nye universitetsuddannelser skal godkendes. Ministeriet skal alene fastsætte taxametre og specifikke adgangskrav og har så en meget lille, begrænset kattelerm, der skal være undtagelsernes undtagelser.

Efter 3 år vil der så blive foretaget en evaluering, om Akkrediteringsinstitutionen lever op til europæiske krav om kvalitetssikring. Det vil indgå i den samlede vurdering af, hvordan det nye system har virket, og det vil ministeren så komme til Folketinget med en redegørelse om. Til den tid vil vi så også kunne se, hvordan det er gået med denne nye, omfattende evalueringsopgave. Der har været røster fremme om, at det er en meget stor mundfuld at skulle evaluere op til 750 universitetsuddannelser på 3-5 år, men mange af dem er jo beslægtede og vil kunne evalueres sammen.

På Undervisningsministeriets område fastholdes den ministerielle godkendelse for bl.a. at kunne tage regionale hensyn, og på Kulturministeriets område ønsker man ligeledes at kunne dimensionere i overensstemmelse med de behov, der er på arbejdsmarkedet og også ud fra regionale hensyn.

Vi har således med dette lovforslag ikke taget stilling til de mere præcise kvalitetskrav på de korte og mellemlange videregående uddannelser på Undervisningsministeriets område. De vil indgå i de forhandlinger, partierne bag globaliseringsaftalen netop nu forhandler om: lov om videregående erhvervsrettede uddannelser. Kulturministeriet vil også udarbejde en plan for de kriterier, de vil lægge til grund for deres uddannelser.

L 112 er alene konsekvensændring af universitetsloven og forskningsrådgivningen som følge af oprettelsen af Akkrediteringsinstitutionen, så den lov bliver behandlet i sammenhæng med L 111.